

Yazmak mı

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 29 Aralık 2023

Düş çürüğü bir iklim mavi teninde sabahladığım bukleleri semanın yıldızlarsa semazeni göğün alt yazı geçtiğim bir bülten ölümsüzlüğü irdeleyen şesi beş gölgeyle zikrettiğim fikrimden bir yansıma ve işte bekası yerin göğün bense kim bilir kaç öğünde saklı tutuyorum tok midemi.

Tok evin aç kedisi dahi olmadım.

Açlıkla sınılandığım ömrün ukdesi olsa olsa içtiğim bardak bardak şekersiz çayın deminde çöreklenen varlığım ve yalnızlığın o tanıdık siması.

Renkler asılı göğün doruğunda.

Sarıdan bir mevsim bir resim safran sarısı imgelerin başkaldırısı ve işte ihya edilesi sefil yüreğim seferi ömrün acılardan bir buket şiir derlediğim kâh gün bitimi kâh gün ortası bense soyut devasa bir rahlede gizliyim aralıksız.

İçime kaçtım öncesinde gözüme kaçan tozun tozunu almak adına elimde pasaklı bir kâğıtla silmek için uğraştım alın yazımda saklı kaçkın yıllarla taban tabana zıt günümün uysallığında önce gözlerimi ovuşturdum sonra yere kapaklandım hazır çökmüşken dizelerimin üstüne diz dize geçen yılların yalnızlığıma olan hâkimiyeti ile...

Elbet teferruata kaçtığım kadar kendimden de kaçtım.

Bıçkın bir mimar olabilirdim.

Ya da bir Külkedisi.

Öncemde Alice okuduğum en sevdiğim kitapta rast geldiğim Joe ile benzer mizaçta bir yazar olmaya karar verdiğim çocukluğum ve ilk gençliğim.

Özet geçmekle iştiğal hayata ve özveri dolu bir de ön sözü oldu mu ömrün değme gitsin keyfine.

Keyfe keder yaşamakla yaşamamak arasındaki o ince çizgi tıpkı normalliğin sinyali iken sakince bir

iklimde ılıman seyrinde ve de ılık duş alıp da geceye ve uykuya taziyelerini sunduğun yol yorgunu

ödevler ve sabahladığım geceler saati dahi kurmadan hazır ol da nöbette hep de nöbetçi öğrenci olarak

geçen yıllarımdan düşense payıma ilerlemiş bir gözlük numarası ile numaradan uyuyormuşçasına

yonttuğum kalemin kölesi olmakla iştiğal ömrün tekabül ettiği yorgun zamanların da kalesinde ömür

sürdüğüm.

Bir rengim var mı sahi?

Ya da bir ülküm.

Üzengisi dünün yüz görümü şiirlerim.

Yankısı dünün hali hazırda rüyama giren öğrencilik yıllarım ve her biri dünde şüheda anılarda misafir kalan onca sevdiğim insan ki sevmekten fazlası da gelmezken elimden.

Ve işte elimden düşmeyen kalem.

Yetmez ama...

Gözümden düşmeye gör yaşlarımı.

Düşmeye gör ey, sen insanoglu.

Bir de düřtün mü gözünden insanların.

Kırık bir çerçeve.

Yorgun bir minval.

Tünediğim yazgım ve kanayan kanatlarım...

Dört duvar da yetmez:

Al sana beş duvar ya da beşkardeş.

Sürgün edildiğim coğrafyaların kanayan yaralarında da saklı iken anılarım ve ölen insanlık ve işte mikado çöpleri gibi dağınık haletiruhiyem kemale ersem de hala çocuk kaldığım belki de...

Belki de çocuksu bir tutkunun eseri ve nesridir tüm yazdıklarım bir algı eşiğinde salındığım kadar da hayallerin beşiğinde neyse içimde ukde kalan pembe gözlüklerimle de tavaf ettiğim kadar iç âlemimi ve hayallerin güncellenen seyrinde saklı tutulması bir yazma arzusu ile tutuklu kaldığım beyaz sayfanın beni derinden ve aralıksız çağırın sesi...